

on Jumala auuts ja ristirahwa riõmufs mitu tuhat waimusiku laulusi teinud. Meie wana laulu-raamatut ep ole mite enam, kui aga 359 laulu ülese pandud. Sest on tunda, et veel palju kollist laulu Maa-rahwale teadmata ja tundmata on, mispärasit se väga armas, et uus laulu-raamat saab valmistatud, kelle seest mitu armast laulu on leida, mis niiüd Saaremaale Gestiskeele ümberpandud. Se armas öhtu laul, kelle esimesed sõnad, teda tähendades, selle jutu pealsekirjaks on pandud, on kül igaühel tuttav, ehl kui sina, armas lugija, teda mite peaks tundma, siis wöötta laulu raamatust Nr. 230 ülese ja loe seast. Sest jutust aga mis mina sulle niiüd tahan kõnelda saad sina tunda, mis õnnistust waimusikud laulud wöiwad saata.

Ühes weelises linnas Salhamaal elasid peale wiekümmend-aastat tagasi, üks waene päätvaline Peeter Wasar ja tema naene oma poea Jaagubiga. Mis nemad päätval tööga teenisid, seda panid ka kohe nahla. Wanaduse ehl haiguse päätvadets midagi hoida ja förvale panna, ei tulnud nende meelegi. Nemad tegid nenda kui, paragu Jumal mitu mööstmata innimesed meie maal ka teewad. Oli wahest Neil jugu rohkem teenitud, kui just tarvis läts, siis ei otsinud nemad tööd, vaid elasid seit ni kaua kui otso lõpes. Siis pidi Jaagup ka wahest aitama leiba muretsjeda, se on, poissile pandi kol' laela ja saadeti välja terjama. Sest

kolu ferjatud leiwasid siis jälle mõnda pääva edasi.

Aastal 1814 hajas seal ümberkoudu kuri soetöbi liifuma ja furnas inimesi tuhandete kaupa ära. Peetri fätte tulsi ka kord ja teisel päätval suri naene fa. Jaagup oli niiüd üsna waelets lapselt jäänud, aga oli terve kui muna. Wanemate piisukene fraam sai äramüüdud ja matulste kulu sellega mafsetud. Jaagupi eest hoost kanda ei tulnud, paragu Jumal kellegi meeles. Igauhel oli oma kurvaestus ja häda; sin oli täis waelets lapsi, peagu igas maeas olid haiged ja suriad.

Jaagup ei nutnud wanemaid mite palju taga, sest isa oli teda iga kord peksund, kui tema mite üsna täie fotiga kou ei tulnud ja ema oli ka nii sugune olnud, kellest tema enam hirmu kui armu oli tunda saanud. Söimada ja wanduda oli tema kül wanematest opinud, aga mite Jumalat paluda. Nenda oli tema veel waelem hinge kui ihu poolest. Wanemad olid üüri peal ühes piisukeses kambris elanud, senna tema ei wöinud enam jäädva ja oli selle läbi ka ilma pea varjuta. Ünels oli soe aeg, enne Saani pääwa, kui wannemad ärrejurid. Üks tüdruf halastas tema peale ja lubas temale lehma lautas öösel magada, seal tema valmistas enesele ühes nurgas ajet. Mis seal ka pojil wiga magada! Homilul tulsi tüdruf lehma süpsma ja andis temale ka natulest rõoska riüpada ja leiwa